

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně **D. N.**, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem Nová Paka, K. J. Erbena 1266, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, čj.3554/1.30/12/14.3, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, čj. 3554/1.30/12/14.3, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 15.265,- Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Jaroslavy Ježkové, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 20. 8. 2012, čj. 6653/8.30/12/14.3, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 20. 3. 2012 provedl inspektorát práce v provozovně žalobkyně kontrolu v rozsahu ustanovení § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jejímž předmětem bylo dodržování

pracovněprávních předpisů. V provozovně byla při výkonu práce prodavačky zjištěna Jarmila Rejmontová, která na otázku, jaký má uzavřen pracovněprávní vztah, odpověděla, že v provozovně zaskakuje a že zde vypomáhá bez uzavřené pracovní smlouvy či jiné dohody.

Žalovaný uvedl, že výsledky kontroly byly shrnuty a zadokumentovány v protokolu o kontrole ze dne 6. 4. 2012, čj. 2698/8.71/12/15.2. Se žalobkyní bylo oznámením ze dne 13. 6. 2012 zahájeno správní řízení a nařízeno ústní jednání, které se uskutečnilo dne 27. 6. 2012. Žalobkyně se při ústním jednání vyjádřila, že v den kontroly byla u zubaře a paní R. v provozovně zaskakovala. Uvedla, že předtím tam byla zhruba dvakrát na hodinu, že nedostává žádnou odměnu, jen si třeba vybrala tričko. Žalovaný dále uvedl, že J. R. byla vyslechnuta jako svědek.

V reakci na odvolací námitky žalovaný poukázal na definiční znaky závislé práce uvedené v § 2 odst. 1 zákoníku práce, které musí být splněny kumulativně a kterými jsou: práce vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce jménem zaměstnavatele, práce dle pokynů zaměstnavatele a osobní výkon práce zaměstnancem. Dle žalovaného je nepochybné, že J. R. vykonávala dne 20. 3. 2012 osobně činnost prodavačky spočívající zejména v dohledu nad provozovnou a nabízení zboží zákazníkům, činnost vykonávala jménem žalobkyně, neboť probíhala v její provozovně v rámci její podnikatelské činnosti, přičemž práci vykonávala na základě pokynů žalobkyně. Dle žalovaného se v daném případě nejednalo o tzv. občanskou výpomoc, neboť znaky, které odlišují závislou práci od takové výpomoci, jsou vztah nadřízenosti a podřízenosti a výkon práce jménem jiného. Jednání v posuzovaném případě naplňuje právě znaky závislé práce.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou, že se jednalo v daném případě o zcela ojedinělou a mimořádnou činnost, neboť z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 6. 2012 jednoznačně vyplývá, že zjištěná osoba vypomáhala v provozovně žalobkyně před provedením kontroly již nejméně dvakrát, a to vždy na hodinu. Uvedl, že odměna za práci není dle současného znění zákoníku práce již definičním znakem závislé práce, ale jde o důsledek jejího výkonu. Navíc J. R. pobírala odměnu ve formě naturální (sleva na zboží nebo samotný odběr zboží).

Tvrzení žalobkyně, že mezi ní a zjištěnou osobou jde o vztah osob blízkých, označil žalovaný za nedoložené a neprokázané, navíc v průběhu řízení nebylo namítáno.

Žalovaný se ztotožnil se závěrem inspektorátu práce, že žalobkyně je vinna ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila J. R. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť dle zjištění inspektorátu práce vykonávala dne 20. 3. 2012 závislou práci (prodavačka) v provozovně žalobkyně mimo pracovněprávní vztah, čímž porušila ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).

Žalovaný konstatoval, že přítomnost osoby, která vykonává závislou práci bez pracovněprávního vztahu, jednoznačně vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti. Takové jednání totiž výrazně poškozuje rovné podmínky na trhu práce, jsou jím způsobovány značné následky v oblasti daňové a v neposlední řadě jsou jím zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců. Míru typové závažnosti daného protiprávního jednání vyjadřuje zákonodárce pomocí rozmezí výše pokuty, v jejímž

rámci lze správní delikt sankcionovat. Žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí a žalovaný není oprávněn vůli zákonodárce hodnotit.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení. Žalobkyně má zato, že správní orgány rozhodly na základě nedostatečných skutkových zjištění a nesprávné aplikace právních norem, což vedlo k nesprávnému právnímu posouzení věci.

Žalobkyně předně namítla, že správní orgán udělil sankci pouze na základě kontrolního protokolu, resp. záznamů a neprovedl během správního řízení žádné jiné dokazování a ani nevyslechl další svědky. Při udělování pokuty je však správní orgán povinen provést řádné dokazování, nikoliv vzít za jediný důkaz protokol. Správní orgán, který vede správní řízení, je povinen zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, a zároveň se nesmí zříci vlastní důkazní aktivity a postarat se o odstranění případných nejasností a mezer dokazováním. Upozornila i na to, že správní orgán neprovedl ani řádné dokazování samotným kontrolním protokolem. Podle správního řádu má totiž provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musí dát účastníkům řízení s dostatečným předstihem vědět nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět. Správní orgán svým nesprávným postupem upřel žalobkyni možnost vyjádřit se k prováděnému důkazu. Samotný záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole je dle žalobkyně příliš stručný a obecný a nelze podle něj jednoznačně určit, že došlo ke spáchání správního deliktu.

Dle žalobkyně správní orgán vycházel z nedostatečného zjištění skutkového stavu a vycházel z fikce „nelegální práce“, resp. naplnění znaků výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1, zákona o zaměstnanosti. Správní orgán však nepřihlédl k tomu, že šlo o přátelskou výpomoc, kterou činila J. R. pouze po krátkou dobu a bez nároku na odměnu. Přitom její přítomnost v provozovně byla ojedinělá a mimořádná, nikoliv soustavná, jednalo se o „záskok“ po dobu 45 minut, kdy tato osoba vykonávala dohled nad prodejnou. Navíc sama svědkyně při svém výslechu uvedla, že kdyby zákazník chtěl uskutečnit koupi zboží, musel by počkat na majitelku. Nemohla tedy pro žalobkyni vykonávat nelegální práci. K tomu žalobkyně připomněla vymezení institutu závislé práce, jak je definován v ustanovení § 2 zákona zákoníku práce. Dle žalobkyně je naprosto zřejmé, že se nejednalo o výkon závislé práce, jak je ve zmíněném ustanovení definován.

Dále žalobkyně namítla, že je nutné zohlednit i blízké vazby mezi žalobkyní J. R., která je osobu blízkou. Tyto vazby musí být při posuzování společenské škodlivosti správního deliktu brány v úvahu. Dle žalobkyně správní orgán nesprávně posoudil i právní otázku, zda lze záskok či výpomoc takové osoby v provozovně v době lékařského ošetření žalobkyně považovat za správní delikt podle zákona o zaměstnanosti.

Závěrem žalobkyně zdůraznila, že při ukládání sankce je správní orgán povinen přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům delikventa. Je nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů delikventa zabýval důkladněji a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem nepřiměřeným a zcela likvidačním, jak vyplývá z daňového přiznání k dani z příjmu žalobkyně za roky 2009 až 2011.

Žalovaný se k podané žalobě písemně vyjádřil, a to shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. Odmítl tvrzení žalobkyně, že je rozhodnutí o spáchání předmětného správního deliktu opřeno pouze o jediný, v řízení neprovedený důkaz, a že jiné dokazování neprováděl. Připomněl, že při ústním jednání dne 27. 6. 2012, kterého se žalobkyně osobně zúčastnila, bylo provedeno dokazování protokolem o výsledku kontroly a dalšími listinami, přičemž žalobkyně měla možnost vyjádřit se k provedeným důkazům, čehož také využila. Rovněž připomněl, že byla jako svědek vyslechnuta J. R. K výši pokuty podotkl, že správní orgány, jako orgány moci výkonné, nejsou oprávněny hodnotit souladnost právních předpisů s ústavním pořádkem, jejich úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů.

Řízení o žalobě proti shora identifikovanému rozhodnutí žalovaného bylo přerušeno usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 30 Ad 19/2012-41. Důvodem bylo vyčkání výsledku řízení vedeného před Ústavním soudem ohledně návrhu na vyslovení protiústavnosti části ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně části na konci tohoto ustanovení znějící „nejméně však ve výši 250.000 Kč“), a to pro jeho rozpor zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval totiž žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti potíhu nelegální práce, přičemž při potíhu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti byla stanovena částka 250.000,- Kč jako sankce nejnižší možná.

Zmíněné řízení před Ústavním soudem bylo již skončeno, a to nálezem ze dne 9. září 2013, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 (dostupným na www.nalus.cz), kterým tento soud ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000,- Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně zmíněnou část ustanovení dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů zrušil. Nález pak byl ve Sbírce zákonů vyhlášen dnem 20. října 2014 pod č. 219/2014 Sb. Tím odpadl důvod přerušení řízení a bylo v něm pokračováno.

Při jednání soudu konaném dne 20. 11. 2014 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích a žalobkyně byla vyslechnuta jako účastník řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 20. 3. 2012 v 13:45 hod. provedl inspektorát práce v provozovně žalobkyně kontrolu se zaměřením na dodržování pracovněprávních předpisů. V provozovně byla kontrolory zastížena J. R., se kterou byl sepsán záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole. V něm jsou zaznamenány její odpovědi na dotazy kontrolorů, konkrétně, že v provozovně zaskakuje, že zde vypomáhá bez smlouvy či dohody, a to podle potřeby - hodně málo, nebere odměnu, pouze případně dostane slevu na oblečení. Současně byl sepsán záznam o poskytnutí informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech

kontrolovanou osobou. Z něj vyplývá, že žalobkyně uvedla, že jde o občasnou výpomoc J. R. asi od prosince 2011, byla v její provozovně zhruba třikrát asi na hodinu, nebere mzdu, pouze dostane slevu na zboží. Výsledky kontroly shrnul inspektorát práce v protokolu o kontrole sepsaném dne 6. 4. 2012, čj. 2698/8.71/12/15.2.

Oznámením ze dne 13. 6. 2012 zahájil inspektorát práce se žalobkyní správní řízení a dne 27. 6. 2012 se uskutečnilo ústní jednání, při kterém byly čteny shromážděné listinné důkazy. Žalobkyně při něm uvedla, že od 12:00 do 13:00 hod. má v provozovně polední pauzu, v den kontroly byla od 12:00 hod. u zubaře a paní R. v provozovně zaskakovala od 13:00 hod. do zahájení kontroly. Uvedla, že předtím tam byla zhruba dvakrát na hodinu, že nedostává žádnou finanční odměnu, jen si třeba vybrala tričko. Dne 19. 7. 2012 byla vyslechnuta jako svědek J. R. Ta vypověděla, že v den kontroly byla od 13:00 hod. pohlídat obchod, aby nemusel být zavřen, neboť majitelka byla u zubaře. Ta se pak vrátila po zahájení kontroly. Svědkyně uvedla, že neměla uzavřenou pracovní smlouvu ani dohodu o provedení práce, již před kontrolou byla v obchodě před Vánoci asi hodinu, v roce 2012 poprvé v den kontroly, odměnu dostala ve formě slevy na zboží.

Inspektorát práce dospěl k závěru, že žalobkyně je vinna ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila J. R. výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, neboť vykonávala dne 20. 3. 2012 závislou práci (prodavačka) v provozovně žalobkyně mimo pracovněprávní vztah. Za to jí uložil rozhodnutím ze dne 20. 8. 2012, čj. 6653/8.30/12/14.3, pokutu ve výši 250.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí inspektorátu práce žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Dle ustanovení 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle zmíněného ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona bylo možno (dle znění zákona v rozhodnou dobu) za uvedený správní delikt uložit pokutu do 10 mil. Kč, nejméně však ve výši 250.000 Kč.

V posuzovaném případě inspektorát práce uložil žalobkyni pokutu ve výši 250.000,- Kč s konstatováním, že tak učinil v souladu s platnou právní úpravou na nejnižší možné hranici zákonné sazby. Učinil tak tedy na základě té části ustanovení, která byla shora citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 shledána jako rozporná s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a současně dnem vyhlášení nálezu zrušena. Krajský soud proto napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu musel zrušit pro nezákonnost.

Další spornou záležitostí mezi účastníky byla otázka samotného posouzení, zda se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu, tj. zda bylo prokázáno, že umožnila J. R. výkon nelegální práce. S tím pak úzce souvisí zejména otázka naplnění znaků definujících závislou práci v daném případě.

Z ustanovení § 3 zákoníku práce vyplývá, že závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za základní pracovněprávní vztahy se přitom považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti. Zákon o zaměstnanosti definuje v ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 nelegální práci jako „výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“. Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na ustanovení § 2 zákoníku práce. Toto ustanovení definuje závislou práci ve svém odstavci prvním tak, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. V odstavci druhém citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

K výkladu znaků závislé práce se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, ve kterém uzavřel, že „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.*“

Jak je již shora uvedeno, J. R. na dotazy kontrolorů při kontrole, tak obdobně při své svědecké výpovědi, uváděla, že v provozovně zaskakuje, že zde vypomáhá bez smlouvy či dohody, že v den kontroly byla od 13:00 hod. pohlídat obchod (záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole byl sepsán v 13:45 hod.), neboť majitelka byla u zubaře a že před kontrolou byla v obchodě před Vánoci asi hodinu, v roce 2012 poprvé v den kontroly, odměnu že dostala ve formě slevy na zboží. Žalobkyně rovněž konzistentně uváděla, že jde o občasnou výpomoc J. R. asi od prosince 2011, že byla v její provozovně zhruba třikrát asi na hodinu, nebere mzdu, pouze dostane slevu na zboží, že od 12:00 do 13:00 hod. má v provozovně polední pauzu, v den kontroly že byla u zubaře. Žalobkyně rovněž předložila doklad vystavený zubní lékařkou, že jí dne 20. 3. 2012 ošetřovala bolestivý zub.

Krajský soud je nucen konstatovat, že skutkový stav tak, jej inspektorát práce zjistil a zaznamenal a z něhož vycházel rovněž žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, tj. ve správním spise shromážděné důkazy, nejsou dostatečným podkladem k tomu, aby na základě nich mohl být učiněn závěr o tom, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce jiné osobě ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Ze shromážděných důkazů (záznamů sepsaných při kontrole, protokolu o kontrole, protokolu o ústním jednání a protokolu o výsledku svědkyně), totiž vyplývá pouze to, že Jarmila Rejmontová byla v provozovně žalobkyně pouze dvakrát (možná třikrát) asi hodinu za období cca 4 měsíců (od prosince 2011 do 20. března 2012), přičemž v den kontroly byla v provozovně z důvodu, že žalobkyně musela navštívit zubního lékaře. Dále je zřejmé, že J. R. ani neměla klíče od provozovny a za situace, že by si zákazník po dobu její přítomnosti v provozovně něco vybral, musel by počkat kvůli zaplacení na žalobkyni. Nutno

poznamenat, že ani drobnou odměnu, kterou obdržela, nelze považovat za ekonomicky významnou (tj. jako zdroj příjmu). Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně nebo J. R. uváděné skutečnosti nebyly pravdivé, alespoň inspektorát práce nic takového nezjistil.

Správní orgány musí při posuzování výkonu nelegální práce dle zákona o zaměstnanosti pečlivě hodnotit naplnění všech znaků definující závislou práci a odlišovat ji právě od mezilidské výpomoci. Lze obecně souhlasit se žalovaným, že nelegální práce je závažným negativním společenským jevem a vždy bude docházet ke snaze o jeho zastření. Nelze však ze sociální reality mezilidskou či přátelskou výpomoc zcela vyloučit a za závislou činnost považovat jakoukoliv činnost, kterou jeden člověk vykoná pro druhého podle jeho požadavku, tedy jak konstatoval mimo jiné Nejvyšší správní soud i ve shora zmíněném rozsudku: „... *není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život.*“ V tomto směru proto vystupuje do popředí zejména prokazování znaků, jako je soustavnost či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli, což bezesporu není pro kontrolní orgány jednoduchou záležitostí. Prokazování těchto znaků totiž bude zpravidla vyžadovat provedení více systematických kontrol, na základě nichž potom lze činit závěry o skutkových zjištěních, které, dále podpořené výpověďmi svědků, případně dalšími důkazy, teprve mohou být dostatečným podkladem pro právní posouzení věci. V již citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(i)nspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výslechu svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.).“ Podobně v rozsudku ze dne 5. 12. 2012, čj. 3 Ads 65/2012-30, uvedl, že: „... *představa, že k prokázání relevantních skutečností o nelegální práci žalobce stačí výsledky kontrolních zjištění z jediného dne, není bez dalšího udržitelná. Nelze si totiž například plést odměnu za práci s obvyčejnou lidskou slušností poskytnout občerstvení člověku za pomoc s nějakou prací. Stejně tak není možné žádost o nějakou pomoc zaměňovat za pokyny zaměstnavatele.*“

Krajský soud tedy uzavírá, že v daném případě nelze na základě dosud provedeného dokazování učinit závěr, že paní J. R. vykonávala pro žalobkyni závislou práci, tedy že žalobkyně jí umožnila výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

Krajský soud v této souvislosti podotýká, že správní orgány se v dané věci navíc nedostatečně zabývaly i materiálním znakem předmětného správního deliktu. Závěr, zda se v případě J. R. jednalo o závislou práci nebo o nahodilou výpomoc, je podstatný pro hodnocení materiálního znaku správního deliktu, neboť (jak je uvedeno výše) nahodilá výpomoc podmínku společenské nebezpečnosti jednání nesplňuje. Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se i pro správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tj. materiální stránku. Bez materiálního korektivu by mohlo docházet k případům, kdy by za delikt byli postihováni i ti, jejichž delikty by postrádaly znak společenské škodlivosti.

Výše uvedené důvody vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a

4 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (tj. za žalobu a žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátkou, jejíž odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ta učinila ve věci tři úkony právní služby, z toho 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, seps žalobního návrhu) dle úpravy platné do 31. 12. 2012 a 1 úkon, za nějž náleží částka 3.100,- Kč (účast při jednání před soudem) dle právní úpravy platné od 1. 1. 2013, k tomu má nárok na úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). V souvislosti s účastí při jednání je dalším nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu čtyř půlhodin po 100,- Kč a jízdné z Nové Paky do Hradce Králové a zpět v částce 710,- Kč. Navýšení odměny zástupkyně žalobkyně jako plátce DPH činí 1.955,- Kč (§ 14 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně, neboť jde o advokátku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. listopadu 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu